

C
19
43
(1)

Primer

Biblioteca Universitaria
GRANADA
Caja C
Estante 19
Número 43 (1)

Nº C
19-43

177058916

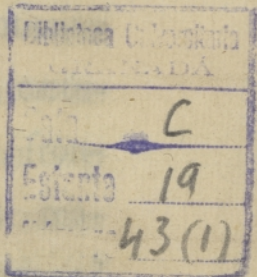
R. 28127

ORATIO
HABITA IN APERTIONE STUDIORUM
(IMPERIALIS AC REÁLIS UNIVERSITATIS

Granatensis die 18 Octobris

ANNI 1825

á

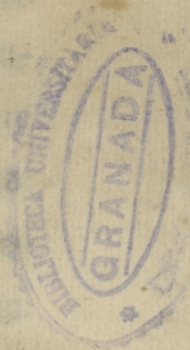

D. JOSEPHO FELICE Á ROSA ET BAZAN,
*Canonico Doctorali Sanctæ Metropolitanæ Ecclesiæ
ejusd. Civit. Juris Canonici Doctore, Regiæ Cance-
llariæ Advocato, Tribunalis Stæ. Cruciatæ Subdele-
gato Judice, Examinatore Sinodali, Historiæ, Ins-
titutionumque Juris civilis Cathedratico, et Acade-
miæ Oratoriæ Moderatore de præmiis veræ Sapien-
tiæ ad normam S. R. Ecclesiæ, et legem Domini
nostri Regis Ferdinandi Septimi exquirendæ, eidem
Optatissimo Regi dicata.*

CUM LICENTIIS UTRIUSQUE AUCTORITATIS.

GRANATÆ. TYPIS D. MARIANI SÆZ.

Amor Polo 22 AGOS. 93

ORATIO

HABITA IN APERTIONE STUDIORUM

IMPERIALIS AC REALIS UNIVERSITATIS

Granatensis die 18 Octobris

ANNO 1823

Qui elucidant me, vitam eternam habebunt.

Eccli. Cap. 24. V. 31.

His verbis circumdato Sapientiae Fideique faemineo

Simulacro constat Vniuersitatis Granatensis Sigillum.

Cum licentia utriusque auctoritatis.

GRANATAE TYPIS D. MARIANI SAENZ

SS 2002 93

Cujus est imago, et superscriptio
 hæc, Dignissime Rector, sapientissimi
 Cathedratici, Doctores, et Magistri, cæte-
 rique Astantes ornatissimi, quam fron-
 tibus suorum juvenum Universitas ma-
 ter alma quasi consignavit, et sculpsit?
 Effigiem video pulcherimæ et omnibus di-
 vini Spiritus donis ornatæ Sponsæ: inscrip-
 taque hæc armorum tesseræ verba lego:
 „Qui elucidant me, vitam æternam habebunt.“
 Ergo Domini nostri Jesuchristi
 signum est, quo tanquam stigmatizata cupida
 scientiarum juvenus in preciosiorem
 divini sui patrimonii partem mancipatur:
 est enim in jure armorum impressio ac-
 quisiti domini, possessionisvè argumentum.

; A quo sublimiori principio hodiernæ
 orationis meæ materiam, vos allocuturus,
 repetam? Nunquid sapientiam et sapien-
 tiæ viam inventuros amandaturus eram
 ad Græcos, profanosque Philosophos, à
 quibus inquireretis de primis rerum semi-
 nibus, sintne Pythagoreæ decissiones é cœlo,
 aut Empedoclis Agrigentini elementa, ato-
 morumque congeries, vel indigestum
 Anaxagoræ chaos? An exhibiturus Au-
 gurem, à quo Alexandrum interrogasse
 fertur de Nili ortu? aut demonstraturus
 illam Maxilæ gentis Vatem, à qua
 disceretis sistere aquam fluyiis, et vertere
 sidera retro? Non ita: neque enim à
 Cocyto revertentes ad Stygiam paludem
 relegarem: sed emisurus ad Dominum, qui
 illam creavit, antequam quidquam faceret

à principio. Cujus pulchritudo, ut ajēbat Plato,
 sine oculis corporeis spectari posset, magnum
 sui amorem in hominum cordibus excitaret.
 Ipsi enim forma est, et quæ vobis per
 speculum in enigmatei conspicienda pro-
 ponitur, nec ipsa æquam Deum in faciem
 Proto-parentis inspiravit, cum eum ex luto
 fecisset; quæ ideo spiraculum vitæ dicta
 est, (1) cujus vi anima nostra rationalis
 est, et immortalis. Hac ratione benē utebatur
 homo in Paradyso, cujus rectus usus sa-
 pientiæ illius divinæ participatio quædam fuit;
 immo sapientia ab eo dicta, quod is, cui res,
 prout sunt, sapiunt, sapiens à philosophis
 nuncupatus est: sed Dei, sui que ipsius
 oblitus, in Diaboli tentatoris localliditatem

(1) Genes. Cap. 2. V. 7. Calmet. Tom. 5. dis-
 sert. de natura Animæ.

secutus, ad justitiæ originalis, in clarissimique
 ratiocinii spoliatus honore, in obscurissimis
 ignorantiae tenebris obvolutus est: donec
 misericordiarum Pater ineffabilem bonitatis
 suae dexteram porrigens misit orientem ex
 alto Ducem, qui penè deletam in homine
 suam imaginem reformans, ad eos qui in
 tenebris, et in umbra mortis sedebant,
 illuminaret, et qui eum, monitis præceptisque
 suis obsistendo, non audissent, judicaret:
 propterea quod, cum lux venisset in mun-
 dum, fuerunt aliqui pervicaces adhuc, qui
 dilexerunt magis tenebras quàm lucem. mi-
 sericordiam. Quæ præcepta monitaque, sunt ita, ut ju-
 venes selectissimi, die nocteque exquisie-
 ritis, ut profligantes, et expungentes novæ
 phisices, novæque politices errores in ipsa
 impingentes, implendo elucidare sufficiatis,

-eritis adepti sapientiæ sæculi oppositam Dei
sapientiam, quæ vobis tamquam Mater
honorificata omnibus onusta bonis obviam
procedit in præsentem vitam, et sola securum
ad æternam monstrat iter.

Hæc sunt duæ, in quas orationem divido,
partes; quæque sunt regis curæ, sollicitique
laboris in legibus academicis edendis ad His-
paniæ juventutis mores eformandos, objec-
tum: quod breviter elucubrare, mihi impræ-
sentiarum munus, quod non omnino sponte
mea, sed optatissimi Regis nostri Ferdinandi
lege, nec tam meis viribus, (sunt enim im-
parēs tanto oneri), quam Dei O. M. cle-
mentia, vestraque benevolentia nixus sus-
cepi, dedicaturus, si illud majestate dignum
impleam, honori ac gloriæ ejusdem sapien-
tissimi Regis; cujus ritè persolvendi gratia

Sanctissimam Dei Genitricem salutans; su-
mam illud ab ore Gabrielis
AVE MARIA.

Pars 1.^a

Temporale bonum á sapientia : prove-
niens aut publicum est, aut privatum : priva-
tum est, quod cuique personæ pro sua scien-
tia, arteve obvenit; quod vel fortunam spec-
tat, vel animam. Jam vero ad lucrum fa-
ciendum, aurumque inveniendum, nulla ex-
peditior via est quàm ipsa sapientia, ip-
sumque litterarum studium. Nullis aliis ho-
minibus copiosiùs honores, divitias, et si
quæ sunt alia fortunæ bona, quàm stu-
diosis Reipublicæ munera obeuntibus, summi
Imperantes decrevere. Et quidem nullum

ad vitam certius præsidium unisquisque,
 quam suæ propriæ artes deserant amici;
 adversentur inimici; destituat fortuna, *Terra
 quævis alit artem* (1) Hinc est, quod homo
 ceteris animantibus cum indigentior sit, et
 imbecillior, hac artium perpolitioe in-
 venta, ea omnia viribus et opibus vincit.
 Illud tamen notandum, non esse viri sa-
 pientis, illi arti totum incumbere, ex qua
 nullum præter voluptatis jucundationem
 sterili intellectus elucidatione partam, nec
 ad opes, nec ad mores lucrum percipiat;
 nec unam eandemque semper omnibus uti-
 lem esse, sed quæ uni proficua est, alte-
 ri noxiam esse posse. Sic Philipus Macedo
 Alexandrum filium suum scitius modulata
 voce canentem reprehendit: „ Non te pu-

(1) *Plutarc. invita Ner. log. si annis* (1)

det, quod adeo scité noris canere? inu-
 tilam ad majora vocato mucices artem
 exprobrans. (1) Diogenes adolescenti ex-
 hibenti amatorium in balneis lusuū dix-
 it: *Quo melius; hoc deterius*. (2) artis
 illius improbitatem damnans. Navigationi, et
 aliis vitæ usibus mathematices studium
 utile, et honestum est; et tamen quia ad
 mores non pertinebat, Euclidis mathema-
 ticorum institutionem Laertius asperratus
 est, et ejus scholam otium et bilem nun-
 cupavit. Quid eloquentia jucundius? Quid
 honestius? Quid laudabilius? floribus ta-
 men ejus sine disciplinis, quæ mores cor-
 rigan. Quid infensius? Hac eloquendi co-
 pia, ingenioque fretam malitiam civitates
 evertere, et vitas hominum labefactare

(1) *Plutarc in Apolt.* (2) *Laert., lib. 6.º* (1)

assuevisse, tradidit Cicero (1)

Quæ sint animi bona, quæ nostri studii labore comparentur, nemo nescit, ea esse intellectus, voluntatisque virtutes. Et de intellectu disserens Aristoteles (2) dixit, Deum valde curare de iis qui diligunt intellectum tamquam de suis amicis; inde scire, et intelligere hominem cum Deo, et substantiis separatis conjungere. Diogenes, ut ostenderet, quanti hoc bonum faceret, é loco eminenti quadam die clamabat " (3) Venite homines " multisque de turba irruentibus dixit " Non estis vos homines, qui non datis operam scientiis " Multi sunt homines, scribebat Cicero, (4) nomine, pauci vero re: ut ignaros qui homines appellari non

(1) *Lib. 1.º de inventione.* (2) *Lib. 12.º Ethic.*

(3) *Laert.* (4) *Lib. 2 de offic.* (s) (1)

merebantur,) significaret. Nihil est aliud, inquit alibi, (1) per quod tam Deo assimilemur quam per ipsum scire. Sed taceant Philosophi, Salomone loquente, (2) qui summam commodorum sapientia quæditorum percurrens, omnia sibi bona venise pariter cum illa, et divitias, opesque superbas nihil esse, duxit, in comparatione illius.

De altera virtutum specie ad voluntatem spectanticum, quarumque provincia Ethicis Philosophis relinquenda, si sermo habendus esset, magno desiderio essent lucra, quæ sibi quisque reportabit ex eo tantum quod á malo absteineat, bonumque exequatur? Nuncquid is qui pecuniarum, et divitiarum copiis affluit, ditior aut beator erit paupere, qui constanti et perpetuo animo

(1) 2. *Offic.* (2) *Sapient.* 7.

actiones suas legibus, divinæque voluntati conformans, nullum malum metuit, summum bonum sperans? Integer vitæ, scelerisque purus, (1) quanvis invidia premat, purissimæ voluptatis gaudium suscipit, etsi nullum aliud lucrum percipiat, ipsa quidem virtus sibi met pulcherrima merces est.

Ex his sapientiæ virtutumque bonis derivat alterum primæ divisionis membrum seu publicum bonum, quod est vinculum, quo hominum inter se societas devincitur, cujusque præstandi necessitatem communis omnium parens Deus cordibus nostris sic insitam afflixit, ut Ciceroni perspicere videretur, ad hoc nos esse natos, ut bonum societatis

(1) Jacq. Tom. 6.º *Ethic. Part. 1ª Cap. 2.º*
Art. 3.º

sit inter homines; (1) Huc pertinet illa á Philosophiæ moralis Scriptoribus passim allata sententia (2) „ Quoniam non nobis nati sumus; sed ortus nostri partem patriæ vindicat, partem amici, in hoc naturam ducem sequi debemus, et communes utilitates in medium afferre mutatione officiorum, dando, accipiendo tum artibus, tum opera, tum facultatibus divincire inter homines hominum societatem. Appositè ad hanc rem, nostræ vitæ munimen á societate quam artibus excolta ratio, et proborum hominum natura copulavit, dependens, describit Seneca his verbis, „ ¿ Quo alio tuti sumus, quàm quòd mutuis jube- mur officiis? Hoc uno instructior vita, contraque incursiones subitas munitior

(1) Cic. in Lælio. (2) Cic. Lib. 2.º de offic. Cap. 7.º

rest. Fac nos singulos, quid sanus? et præda
 animalium ac victimæ, et facillimus ac vilissi-
 mus ille sanguis; quoniam ceteris animalibus
 in tutelam sui (satis vitium est: quæcū-
 que vaga nascuntur, et actura vitam se gre-
 gem, armata sunt: hominem inbecillitas cin-
 git, non dentium vis, non unguis cæteris
 terribilem fecit. Nudum est infirmum societas
 munit. Duae res natura dedit, quæ illum
 obnoxium, validissimum ac cæteris præferent,
 rationem, (artibus et scientiis expolitam) et
 societatem: hanc tolle, et unitatem generis
 humani, quæ vitam nostram sustinetur,
 scindes. Hujus publici boni originem: qualem
 scriptam, revelante Deo, nobis reliquit
 Moyses, di(1) nec legerat, nec audierat

(1) Genes. Cap. 2. v. 2. et 3. v. 1. et 2. v. 1. (1)

Tullius; e jus tamem vim ac potentiam agnoscens, non sociali pacto (quod somniavit Roseaus, protulitque universalis excidii principium et causam), sed hominis cordati sapientia et eloquentia præditi invento tribuit; qui sic scribit (1) ut homines, qui in agris belluarum more vagabantur, et sibi victu ferino vitam propagabant, nec ratione animi quidquam, sed pleraque viribus corporis ministrabant: nondum divinæ Religionis, non humani officii ratio colebatur: nemo legitimas viderat nuptias, nec certos quisquam inspexerat liberos, non jus equabile, quid utilitatis haberet, acceperat: ita propterea errorem atque incertitiam cæca ac temeraria dominatrix animi cupiditas ad se explendam viribus cor-

(1) Cic. Lib. 1.º de inventione. (1)

poris abutebatur: quo tempore quidam magnus videlicet vir, et sapiens cognoverat, quæ esset materia, et quanta ad maximas res. opportunitas animis inesset hominum, si quis eam posset elicere, et præcipiendo meliorem reddere: qui dispersos homines in agris, et in tectis silvestribus abditos ratione quadam compulit in unum locum: ita ex feris, et immanibus mites reddidit, ac mansuetos.

Verum non humana tantum auctoritate, sed et divino testimonio fulti sumus. Docemur in Genesi, refertque Divus Paulus, (1) ex uno Deum omne genus hominum fecisse: ibique animadvertit Div. Joannes Chrysostomus, (2) ex eo quod non ex humo pariter

(1) 17.º 26.º *Act. Appo.* (2) *Homil. 34. Ep. i. ad Cor. Cap. 13.*

virum et feminam produxit Deus, sed ex humo virum, ex viro vero fæminam, satis aperte divinam mentem suam manifestasse, ut vellet inter homines esse Regni societatem. Etenim si duo pluresvé ex humo producti fuissent, omnes illi ex æquo posteritatis suæ principatum vindicarent: nunc vero cum ab uno processerint omnes, omnes ab uno pendere voluit; atque hæc singulorum ab uno per suos gradus et ordinem (ordo enim nisi inter impares non datur) dependentia rectissimæ gubernationis finem ostendit, pacem nempe et conjunctionem animorum fruendam omnibus civibus, qui unius Principis jussis, voluntatique parendo, unum sentiunt, unumque sequuntur omnes, quod est Status publici summum bonum, summaque in eo

præstando sapientiæ laus.

Sed quid ego in re quamvis non ingrata vos moror? quid divitiis, fortunæve sive publicæ, sive privatæ brevissimo vitæ curriculo circumscriptæ commune cum illis eternæ vitæ bonis? quæ est propositi mei

Pars II,

Quæque orationis meæ prora, et puppis est in medium pelagi spatium jactata, ubi validiores ventus, et magis ferentes vocat jam carbassus auras; dum expendo, quæ sit illa vita æterna sapientiam elucidantibus promissa. Et ne quid in re tanti momenti temeré et inconsideraté ab ore excidat, á sacris revelatæ veritatis testimoniis juxta Ecclesiæ, sanctorumque Patrum sensum non recedere, mihi lex, et inea voluntas.

„Hæc est enim vita æterna (ait Christus

Dominus Patrem alloquens), (1) ut cognoscant te solum et verum Deum, et quem missisti Jesum Christum. Quibus verbis evidenter elucet, vitam æternam esse non solum clarissimam illam visionem, perfectamque Dei cognitionem, quæ semper Angelos mansit, manetque post corporis mortem justos; sed et ejusdem vitæ principium esse, et quamdam fruitionem nobis dari adhuc inter mortales agentibus. Etenim quamvis nemini mortalium datum sit, Deum perfectè cognoscere, sicuti est, eumque videre: (dixerat enim servo suo Moysi, (2) *Non videbit me homo, et vivet*); haudquaquam Supernus Pater nos deseruit omnimoda sui circumfusos ignorantia; quin potius per fidei lumen nos instruxit, de-

(1) *Joann. 17. 3.* (2) *Exod. 23.*

ditque eam cognitionem, quæ necessaria est
 huic itineri conficiendo, quod ducit ad
 vitam, quòque ad ipsum iremus; mag-
 nificè se apparere faciens olim quidem per
 Prophetas, novissimè vero per Filium,
 qui inde venerat, ut erudiret nos quotidie
 tum in multis, et maximè cum in montem
 conscendens, ibique cælestis philosophiæ
 Doctorem agens, eternæ vitæ arcana, et
 nondum auditæ suæ prædicationis dogmata
 aperuit, multum abhorrentia ab opinione
 eorum, qui mundo sapere videbantur, ini-
 tium suæ orationis à beatitudine sumens,
 quam paupertatis, famis, sitis, unditatis,
 lacrimarum, laborum, et ærumnarum di-
 xit, esse mercedem.

Si umquam, Spectatores amplissimi, be-
 nevolos vos, et attentos præbuis-
 tis, id ma-

ximé omnium nunc mihi præstandum
 á vobis est, quando ea de re iam jam
 ago, quæ et Sanctorum est corona, et
 vestrorum laborum locupletissimus fructus.
 Gandete, ait Dominus, (1) quoniam mer-
 ces vestra multa est in Cœlis.
 ¶ Cui non libeat hic cum magistro gen-
 tium Paulo exclamare: ubi sapiens? ubi
 scriba? ubi conquisitor hujus seculi? nonne
 stultam fecit Deus sapientiam hujus mun-
 di? (2) ¶ ubi Philosophi, qui solertiæ tan-
 tummodo suæ ope fieri posse gloriabantur,
 ut homines ad virtutes formarentur, et pre-
 tium laborum suorum esse, ut ad viam ab er-
 rōre possent redire? ¶ ubi Doctissimus Plato?
 ¶ ubi Aristoteles sui sæculi anima? ¶ ubi So-
 lon cujus legibus Athenienses sunt usi? ¶ Qui

— (1) *Math. Cap. 6.* (2) *I. Corinth. I. 20.*

etsi temperanter vixissent, et publici
 Status unitatem, potentiam, et diuturni-
 tatem Dei. O. M. cultui, præmiorum et
 pænarum æternitatis notioni à primi ho-
 minis creatione per seras, quasque suc-
 cessiones ad ipsos usque traductæ adscrip-
 serunt; temporalem tantummodo mer-
 cedem, quam ipsi receperant, suis secta-
 toribus fruendam reliquerunt. Verùm
 quotus eorum quisque æternam felicitatem
 laboribus debitam docuit, ac promissit?
 Quotus quisque famem, fletus, persecu-
 tionem, et ærumnās, æternis delitiis, æter-
 naque pace consolatus est?
 Et quoniam Mediator ille Dei et ho-
 minum homo Christus Jesus ad hoc venit
 in mundum, et in hoc apparuit, ut dissolvat
 opera Diaboli, opera calliditatis et nequitiae,

quibus homines illaqueaverat, extollens illos usque ad superbiam plus sciendi, quam oportebat, sic enim versipellis ille suadebat, *eritis (1) sicut Dii scientes bonum et malum*, dejecit eos á summo honoris fastigio, et ab illo gradu scientiæ, (qua Deum cognoscentes auctorem, pietatis ac religionis satisfacissent officiis,) in teterrimam tenebrarum et ignorantiae foveam, á qua Filius Dei voluit educere, eorum corda sursum efferens contrariá relationi, quæ illos deturbaverat, mediciná, humilitate nempe, et laborum tolerántia, illam scientiam docens, qua cognoscerent Patrem, Filium, et Spiritum Sanctum unum, verum, et solum Deum esse; in qua posita est illa veré beata vita, qua fruebatur Adamus in statu

(1) *Genes. 3. 5.* *ut illis creata opera diaboli creata*

gratiæ; et cuius participes etiam inter
miserias sunt in Ecclesia Christi fideles.

Seculi vero sapientes nec intelligentes,
nec intelligere volentes hanc Christi Do-
mini doctrinam, capitis sui opiniones esse
lucem, (quam ipsi rationem vocant) lucem-
que fidei esse tenebras, docuerunt; quam
plagam Moyses veteris legis transgreso-
ribus imprecabatur. » Percutiat te (animam
malevolam) Deus amentia, et cæcitate
mentis, ut palpes, sicut palpare solet cæcus
in meridie » (1) Dignum est enim, ut
luce careant, quos delectat in tenebris ver-
sari. Inde venit spiritus vertiginis, spiritus
mendacii, et erroris, ut eorum quidam
docere ausi fuissent, mundum communem
esse hominum atque Deorum urbem; alii

(1) Deut. 13.

mundum ipsum, ad quem pertinent, cum suo motu et tempore perpetuó stare; alii, spiritum extingui cum carne; alii, animam necari cum corpore, et vid genus quam plura absurda disseminarunt alii: quorum sectatores omnia sibi tuta, et nihil esse timendum, existimantes, liberam vivendi licentiam vindicant, quæ crapulæ et ebrietati, cubilibus et impudiciis, latrocinis et homicidiis, ultionibus, facinoribusque quibusque servientes, sic in humanum genus insæviunt, ut non tantum quorundam hominum vitas invadant, sed et regna, humanamque universam societatem evertere conentur.

Exinaniendis hominum mentibus dediti præstigiatores, dictique per ironiam Philosophi, proprissimé vero Gigantes, ut in

Genesi, (1) universam carnem corrumpere viam suam fecerunt; quam ob causam cum omni pené animantium genere ipsi, mortalesque omnes, octo tantum exceptis, Deo vindice, sub immensa aquarum Diluvii inglubie gementes pœnas luerunt: quorum facinorum, suppliciorumque terror adeo universum in posterum orbem concussit ut non tantum sacris Scriptoribus, sed et priscis Historicis et Poetis occasionem, argumentumque præbuisset plura vera scribendi, plurimaque confingendi, arcendi ergo homines á criminibus, præsertim á rebellionem, cui impii feré propendunt; quorum meminerunt Proverbia (2) "et ignoravit, (stultus, mundi sapiens) quod ibi essent gigantes, et in profundis infernis convivæ

(1) *Geness. Cap. 6.º V. 4.º* (2) *Prov. Cap. 9. V. 17.*

ejus” De quibus Hesiodus, Homerus, novissimeque Virgilius. (1)

Hinc genus antiquum terræ Titania pubes.

Fulmine dejecti, fundo volvuntur in imo.

Sapientes Pharaonis sic Deum irritaverunt,

ut post tot diras plagas, postremumque ipsum percussum totius orbis ædificium

stridere visum est (2) Hujus generis sapientium foetidissimæ nubes sulphuream,

igneamque pluviam, quæ nefandissimas

illas civitates cum omni adjacenti regione

absorbuit, conceperunt. (3)

Sed quid quædam sacras scripturas tantummodo commemorem?

Temporum humanam historiam evolvite; invenietis, Assiriorum, Mædorum, Persarum, Græcorum

(1) *Eneid. Lib. 6.* (2) *Exod. 7. v. 11.* (3) *Genes. 19.*

et alia tot sæculis firmata, florentiaque
 imperia horum dolis cecidisse.
 Quid veteres annales consulimus? Nos-
 tris auribus audivimus lamenta compedi-
 torum, petito jùgulo, gementium. Nostris
 oculis vidimus tot millia millium interfec-
 torum, tot cadavera strata per lectos, per
 domos, per vias, per religiosa Dei, Sanc-
 torumque limina. Vidimus totam Galliam
 cruenta filiorum suorum cæde sudantem.
 Vidimus (horrendum dictu) piissimi Chris-
 tianisimique Regis Ludovici, Antoniae Re-
 ginæ, totiusque ferè Regiæ familiæ san-
 guine spumantem ensem, ensem quem
 evaginaverant Wolterius, Alambertius, Di-
 derotus, Helvetius, reliquique socii Philo-
 sophi, tortores crudelissimi, quemque abs-
 consum asservaverant in clubium suarum

speluncis, et in infidissima hypocrisi, qua in sua Enciclopedia, tractatibusque de Legum spiritu, de Pacto sociali, de Sistematē naturæ, aliisque spurcissimis libellis læthalia vulnera in facili vulgi pectora infixierant.

Utinam nostram Hispaniam non respersissent hoc sanguine, sive furtiva hac aqua juxta phrasim Proverbiorum, (1) seu laticibus simulatis fontis Averni, quibus intinctum mucronem suorum cætuum clandestinorum, sive Logiarum (ut vocant) clanculum immisserunt.

Quis cladem illius gladii, semel et iterum erumpente Constitutione illa absconditarum societatum viperino partu! Quis funera fando explicet Antistitum, Sacer-

(1) Cap. 9 v. 18.

dotum, Militum Optimorum, et omnium
 desiderabilium dilectissimi nostri Regis!
 ¡Quis tot vincula, et exilia! ¡quis tot *Ce-
 leusmatica* * in derisos, et non versatiles
 Regis amatores cantica! ¡quis atram noc-
 tem illam, quæ Februarias Nonas præ-
 cessit, quainque Granata supremam ti-
 nuit, qua tot propter suspicionem cona-
 tus erga legitimum absolutumque monar-
 chicum regimen vincti, violata securæ cus-
 todix religionæ, carceribus irrupentis
 turbæ á Thymœtibus popularium commo-
 tionum magistris latentér missæ ferro oc-
 cubuere; eádem feré strage in omnibus
 Provinciis frequentata! ¡quis tot in sacra-
 tissimam Ferdinandi Personam, suamque
 Regiam Familiam molimina á lachrimis

* *El Trágala, y demas insultantes canciones.*

temperans meminerit! Ipsæ mei orantis
 maxillæ é manibus quærentium animam
 meam elapsæ, quas lacrimis adhuc cer-
 nitis interlitas, subeunte memoria, con-
 tremiscunt. Et ni Dei cura resisteret, jam
 totam Hispanam gentem flammæ tulis-
 sent, inimicumque eorum hausisset telum.

Ferreus est, et degener, si cujus ani-
 mo non exardescant ignes, ut ulciscatur
 et cineres satiet suorum: at vetat Rex,
 privatos, injussosque sceleratas cultro stric-
 to sibi sumere pœnas, quamquam alio-
 quin subvertentis politices nefas rectæ
 philosophiæ legibus extingui precipiat. Est
 ergo generosi, magnanimique Subditi, iras-
 centis cordis impetus subigere in obe-
 dientiam ejus, cui soli supplicii vindicare
 licet crimina reorum, et maximé as-

pidum illarum, quarum exitiale virus devastantemque contagionem de medio tollere, maximum studium fuit omni tempore summis Imperantibus. Sic sanctissimus Rex David postquam demisé flagitaverat á Deo veniam et remissionem suorum peccatorum, quibus ut homo obnoxius erat, quæque sibi soli oberant; *ab occultis meis munda me;* (1) enixioribus precibus exoptabat exterminium illorum, qui in occultis meditantur mala, quæ regiam diuigilantiam effugiunt, magistratuumque captum vincunt; *Et ab alienis parce servo tuo;* (2) alienis minirum insidiantium sapientium injuriis, injustitiis et dolis, quibus non tantum totius regni stabilitas, sed et omnium civium vitæ periclitantur. Hujus

(1) *Spalm.* 17. (2) *Eod.*

impietatis authorem (quem ab imis suscitaverant novi philosophi) Athenienses primi vivum in flammis tradiderunt. (1) Quam pœnam sapientissimi nostri Reges in ejusdem impietatis reos legibus suis sanxerunt, (2) eamdemque capitalem religiosissimus Ferdinandus Septimus iterum et iterum confirmavit, flammis in suspensionem tacite commutatis; (3) quæ poena nec dudum à supremo hujus Regii Tribunalis Granatensis iudicibus executioni mandata est in quosdam deprehensos Francmasones, sive perduelles in Deum, et Regem. Sed cur gratissimæ materiæ in lætissima Apertionis studiorum die tristissimorum casuum memoriam misceamus? sci-

(1) *Serv. Honorat. in Eneid. (2) Lib. IV. 1. et 2. Tit. 26 Par. 7. (3) Ll. editis idic 1 Aug. Ann. 1824. = Et 21. Ang. Ann. 1825.*

licet ut collecturus orationis Avelaphantes
 quam in portum descenderem, in obscuræ
 noctis procella Regiam puppim inflamas
 extollentem demonstrarem, utque reminis-
 centes malorum quæ nostræ ætatis Gigantes
 Philosophi fecerunt, quæ vidimus, quæque
 tulimus, nemini vestrum liceat omnivento
 doctrinæ circumferri; sed illi tantum scienti-
 tiæ operam dare, quæ ducit ad justitiam,
 et ad beatas sedes celestis regni, cujus januam
 Christi sanguis reseravit, cujus viam docet
 et tenet sancta mater Ecclesia, quamque
 suis legibus communiavit, ac defendit Ca-
 tholicus ac semper Augustus Rex noster
 Ferdinandus Septimus, (quem Deus ser-
 vet incolumem), cujus nutui, regiæ que
 voluntati libentissimè obtemperans, suarum
 regalium scientificarum ordinationum de

orthodoxis Authoribus, et materiis, de vita et honestate, de foro, et privilegiis Scolasticorum scopum et finem, ad optatam amissim tandem perveniens, si non diserta et facunda, fidei tamen qua potui, voce pronunciavi.

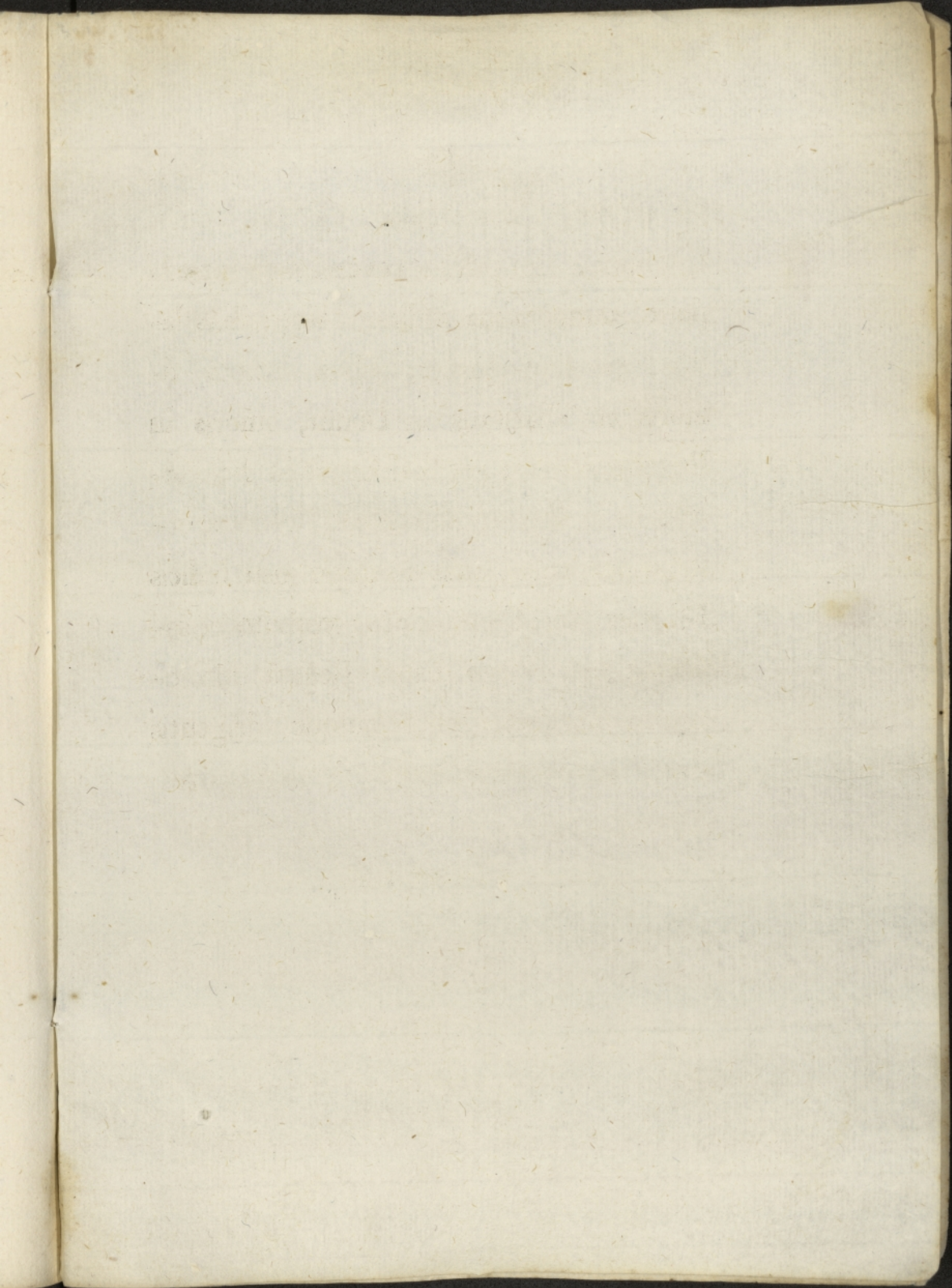
Superest ergo, solertissimi Doctores, Cathedratici, et Magistri, ut alumnos, quos in singulis facultatibus erudiendos vestrae disciplinae mater Universitas tradidit, sic á luporum rapacium ovina pelle obsectorum dentibus, id est, á mellificatis Magistrorum prurientium, auribus, et á veritate juvenum sensum avertentium venenis tueamini, ut super vos tanquam super alas aquilarum portare videamini eos, qui sicut pulli harum volucrum non Phebeae lampadis, sed divini solis lumina nec ocu-

lorum, sed mentis acie intenta absque caligine possint suspicere: ut adveniente explorationis et retributionis tempore, illud mereamini audire: quia facientes et docentes, neminem ex eis perdidistis, Magni vocati in Regno cælorum, intrate in gaudium Domini vestri.

Et vos, Adolescentes præstantissimi in litterarum stadio currere parati, eâ assiduitate, eâque constantia in ejus scientiæ studio, in quo quisque vocatus est, deputati Auctoris, et Præceptoris scita capere invigilate, ut sapientiæ, fideique scuto, (quod est matris Universitatis sigillum), plusquam fulgentibus armis muniti cum septemplici dirissimo dracone, sive hoste cui mille sunt nocendi artes, providi sermonis gladio congredi, et usque

ad agonem contendere valeatis, cujus
 triumphati de prælio revertamini præda
 potiti, temporaque redimiti victricibus la-
 uris, et non marcessibilibus floribus ti-
 moris et charitatis in Deum, amoris in
 Regem, honoris, et divitiarum in hoc se-
 culo, et in æternum perfecti, decoris co-
 ronas perpetuas, quas de manu justis Judicis
 Filii ejus, qui Eterni Patris verbum et sa-
 pientia est, Virgo mater Regina formo-
 sissima accipiet, uniuscujusque diligentis
 ejus adventum, capiti superimponat.
 Amen.

D I C E B A M.

[Faint mirrored bleed-through text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

